

ei, et non res est sermoni subiecta.

*Epist. Innocentii PP. IV. Episcopo
Segniensi.*

Prijatelj poviesti neuvažuje samo one spomenike, koji mu pružaju u izobilju viestih svake ruke, nego rado prima i one, koji su podobni da mu razjasne makar samo jedno pitanje ili jedan čin. Spomenik, što ga ja ovdje svietu priobćujem, neide u red spomenikah osobite važnosti, jerbo glede predmeta, kojim se bavi, nepodaje ništa takova, čim bi se mogla znanost znatno obogatiti. Nu pri svem tom ima on ipak za nas toliko ciene, da vriedi, da se na sviet iznese. On nam je naime dobro došlim svjedokom, koji nas o tom uputjuje, da se je medju hrvatskimi Slavjani uzčovalo zanje ob onom, što se glede njih ima smatrati jezgrom djelovanja sv. slavjanskih apoštolah, te da su hrvatski Slavjani prama toj svojoj sviesti svojim prosvjetiteljem dostojno štovanje izkazivali.

Služba slavjanskih apoštolah, što ju ovdje priobćujem, izdana je doduše već jednom i tiskom, i to, kao što ćemo malo niže vidjeti, u brevijaru Nikole Brozića; nu to nečini moj posao suvišnim: jedno zato, što nam nije znano, iz kakova je i koje dobe rukopisa Brozić svoju službu prepisao, a drugo i zato, što je on više miestah promienio i izkvario, a nekolicu ih nejasnih ostavio.

I. Ja sam ovu službu prepisao iz rukopisa, koji je svietu već od prije poznat: iz „Katoličkoga lista“ naime, gdje ga je opisao Dr. F. R. u 47. br. 1857., i iz „Povjestnih spomenikah južnih Slavenah“ (I. 1863), u koje je iz njega uvrštena bilježka pod br. CXLIII. To je pako brevijar popa Martinca, koji se čuva u crkvi Novljanskoga sbornoga kaptola, — dakle u onoj istoj crkvi,